

³³Még abban az órában útra keltek, és visszatértek Jeruzsálembe, ahol egybegyűlve találták a tizenegyet és a velük levőket. ³⁴Ők elmondták, hogy valóban feltámadt az Úr, és megjelent Simonnak. ³⁵Erre ők is elbeszélték, ami az úton történt, és hogy miként ismerték fel őt a kenyér megtöréséről.

Jézus megjelenik a tanítványoknak

³⁶Miközben ezekről beszélgettek, maga Jézus állt meg közöttük, és így köszöntötte őket: „Békesség nektek!” ³⁷Azok megrettentek, és félelmükben azt hitték, hogy valami szellemet látnak. ³⁸Ő azonban így szólt hozzájuk: „Miért rémültetek meg, és miért támad kétség a szívetekben? ³⁹Nézzétek meg a kezemet és a lábamat, hogy valóban én vagyok. Tapintsatok meg, és lássatok. Mert a szellemnek nincs húsa és csontja, de amint látjátok, nekem van.” ⁴⁰És ezeket mondva, megmutatta nekik a kezét és a lábát. ⁴¹Mikor pedig még mindig nem mertek hinni örömükben, és csak csodálkoztak, megkérdezte tőlük: „Van-e itt valami ennivalótok?” ⁴²Erre adtak neki egy darab sült halat. ⁴³Elvette és szemük láttára megette. ⁴⁴Majd így szólt hozzájuk: „Ezt mondtam nektek, amikor még veletek voltam: be kell teljesednie mindannak, ami meg van írva rólam a Mózes törvényében, a próféták könyvében és a zsoltárookban.” ⁴⁵Akkor megnyitotta értelmüket, hogy értsék az Írásokat, ⁴⁶és így szólt nekik: „Így van megírva: a Krisztusnak szenvednie kell, de a harmadik napon fel kell támadnia a halottak közül, ⁴⁷és hirdetni kell az ő nevében a megtérést és a bűnbocsánatot minden nép között, Jeruzsálemtől kezdve. ⁴⁸Ti vagytok erre a tanúk.

Feltámadást ünneplő Testvéreim!

Krisztus feltámadt! Valóban feltámadt!

És, ahogy Jézus a tanítványoknak mondta, úgy ma nekünk is szól; „Ti vagytok erre a tanúk.”

Érdekes ez a mondat, főleg azoknak fényében, ami megelőzi ezt a kijelentést!

Nem egy kérdés hangzik el a Feltámadottól: „Lennétek ti az én tanúim?”. Nem is egy kérdés; „Tudnátok a tanúim lenni?”. És nem is egy felszólítás, egy parancs; „Legyetek az én tanúim!”.

Egy egyszerű kijelentő mondat, tényközlés. Ti vagytok a feltámadás tanúi.

De milyen tanúk vagyunk mi és milyenek az ott, akkor jelenlevők?

Ahogy textusunk elején olvastuk az Emmausi tanítványok történetének végébe bekapcsolódva, együtt van a tizenegy és más velük lévők Jeruzsálemben. János evangéliumából az derül ki, hogy nem épp ünnepelni jöttek össze, hanem sokkal inkább a félelem és az értetlenség van jelen ebben a körben. Megérkeznek az emmausiak és elmondják, hogy mi történt, illetve az ott lévők is beszámolnak arról, hogy mi történt Simonnal, illetve valószínűleg arról is, amit az asszonyoktól megtudtak.

Képzeljük el a pillanatot! Jézus követői harmadnapon vannak gyászukban. Még fel sem ocsúdtak a sokkból, még valószínűleg mindig, gyásszal telt szívvel ismételtetik magukban, hogy „Ez nem történhetett meg! Ennek nem így kellett volna történnie!”.

Ott van Péter, aki még egészen biztosan ott hordozza a szívében a tagadása pillanatait. Össze van törve és mellette iszonyatos szégyen dolgozhat benne. De gondoljunk ugyanígy a többi tanítványra is, akik már az Olajfák hegyén megfutamodtak.

Mindehhez adjuk hozzá, hogy az asszonyok szavaira, a Feltámadás első hírére a tanítványok lényegében csak legyintettek. Így olvassuk korábban a fejezetben; „de ők üres fecsegésnek tartották ezt a beszédet, és nem hittek nekik.”. Péter eljut a sírig, de nem hittel és örömmel tér vissza, csak csodálkozik. Később aztán érkeznek a további tanúságok, de a tanítványok még mindig nem lépnek semmit. Még most sem mernek hinni.

Odáig jutnak, hogy beszélgetnek, és talán nem tévedek, ha azt feltételezem, hogy vitatkoznak arról, hogy mi is történhetett, hogy mi is történik.

Gyász, szégyen, sokk, feldúltság, kétségek, kérdések, félelem, és valami halovány reménység a szívekben. Ez az, az érzelmi állapot, amelyben Jézus, a Feltámadott, belép hozzájuk és köszönti őket; „Békesség nektek!”, „Shalom!”.

Egy teljesen hétköznapi köszöntés volt ez. Ha átmentek volna a szomszédba a tanítványok egy kis kenyeret kérni, akkor maguk is így köszöntötték volna a háziakat és viszont is. Ez a köszöntés átfogó jelentéssel bírt, az élet minden területét átfogó békességet jelentett: békességet a házban, az emberi közösségekben, a népnek és a népek között, a legszűkebb és a legtágabb értelemben egyaránt. Ez a köszöntés azonban itt most másként szólal meg. Nem egy egyszerű üdvözlési forma, nem egy jó kívánság. Itt a tanítványok számára, már érthetően, megtapasztalhatóan mást jelent, úgy, ahogyan arról Jézus már korábban beszélt nekik: „Békességet hagyok nektek: az én békességemet adom nektek; de nem úgy adom nektek, ahogyan a világ adja. Ne nyugtalanodjék a ti szívetek, ne is csüggedjen.”.

A gyászt, a szégyent, a kétséget, a félelmet Jézus ezzel az egyetlen mondattal feloldja, mert már ezeknél sokkal többről, sokkal mélyebben és maradandóbban szól ez a mondat. Immár valódi feloldozásként, az üdvösség szavaként szólít meg. Szabadítód áll előtted és Ő köszönt, Ő ölel magához!

Azt hiszem, ez az a magasztos pillanat, ahol egy prédikációt be kell fejezni, ahol illene véget érnie textusunk eseményének, majd következhetne az örvendezés és, hogy a tanítványok ezzel az örömmel, az evangéliummal, elindulnak, hogy mindenki számára tanúk lehessenek a világban. A szürke valóság azonban nem ez. Ennél sokkal emberibb, sokkal inkább minket is, a mi Krisztushoz tartozásunkat is jól reprezentáló.

Valahol a háttérben ott bujkál az öröm, de az előtérbe ismét a félelem és a kétségek kerülnek.

Ha a beszélgetésükben, vagy vitájukban nem is hangzott el nyíltan, de ott lapult a szívekben az általunk is jól ismert mondat: „Hiszem, ha látom!”. Most pedig, hogy látják, mégsem mernek igazán hinni. Inkább próbálják szellemként azonosítani, egy olyan lényként, amit alapvetően tagadott még a zsidó hitük is. De akkor is inkább e felé terelődnek gondolataik, minthogy higgyék, hogy az előttük álló valóban a megfeszített és feltámadott Krisztus. Számunkra is elgondolkodtató ez a pillanat! Te, aki kereszténynek, Krisztus követőjének vallod magad, valóban teljes hittel bízol a megfeszített és feltámadott Krisztusban? Jézus jelen van az életedben, már megtapasztaltad, de vajon látva őt, hiszed e valóban teljes szíveddel?

Jézus azonban most sem elítéli, vagy kárhoztatja őket, ahogy téged sem! Hanem megerősíti a gyengét, hitet és örömet ad a félelem helyére.

Szokták mondani, hogy mindenből van az a kategória, ami a „túl szép, ahhoz, hogy igaz legyen”. Hát most a tanítványok is valami ilyesmivel viaskodnak. Azt olvastuk; „nem mertek hinni örömeinkben, és csak csodálkoztak”.

Ma, talán ez még nagyobb akadály tud lenni. Bizalmatlanok vagyunk és inkább hét lakat alá zárjuk magunkat, fizikai és lelki értelemben is. Inkább leszek egyedül, inkább küzdök egymagam a nehézségekkel, de túl kockázatos a bizalom, a szeretet.

Pont a hét elején történt velem, hogy egy barátommal találkoztunk és kiültünk beszélgetni a Feneketlen tóhoz. Egy középkorú pár ült nem messze tőlünk egy darabig, majd sötétedés után nem sokkal elmentek. Nagyjából húsz perc múlva csörögni kezdett egy telefon a helyükön a fűben. Felvettem és kiderült, hogy a hölgy felejtette ott a készüléket. Mikor elmondtam neki, hogy mi ültünk itt mellettük a tó partján és szívesen meg is várjuk, hogy visszajöjjenek, annyira örült, hogy majdnem elsírta magát. Már épp kezdte volna mondani, hogy azonnal indulnak is, mikor általam is halhatóan valaki leintette a háttérből. A gyors susmorgásból kiérthető volt, hogy a férfi nem bízik abban, hogy tényleg csak simán vissza akarjuk adni és veszélyesnek ítéli, hogy visszajöjjenek a sötétben. Végül arra kért a hölgy, hogy adjuk le a telefont a közeli kávézóban, mert most nem tud érte jönni.

Igen, a nagy örömmel, a kegyelemmel, Isten szeretetével nehezen birkózik meg az ember. A Feltámadás öröme, bár magával ragad minket, de a konok eszünk és a remegő hitünk nehezen tudja feldolgozni, akár a tanítványok. Krisztus azonban ismeri az övéit. Ismeri minden gyengeségedet és esendőségedet, de nem akar eltaszítani miattuk. Jelet ad, úgy, ahogy megértheted. A tanítványoknak is, azokon keresztül, amiket megérthetnek, amiknek jelentése és jelentősége van a számukra. De még itt sem áll meg, hanem tanítja is az övéit; ha nem is kikutathatóvá, de megérthetővé teszi az elmúlt napokat. Krisztus hozzád lép, személyesen megszólít, jelet ad az életedbe és tanít. Mert nem egy kérdés hangzott; hogy akarsz e tanú lenni, hogy képes vagy e tanúvá lenni! Sőt még csak kényszerítenie sem kell, hogy a tanúja legyél!

Krisztus feltámadt! Valóban feltámadt! Ez igaz! Nem egy régi tanmese. Nem nehezen érthető teológiai frázis. Nem egy kérdésre adott válasz, ami mellett ki kell állni, aminek a szempontjából bármennyit is számít, hogy hány ember vallja magát kereszténynek. Nem függ attól, hogy van e evangélikusság, vagy nincs. Nem függ tőled, vagy tőlem. Mert Krisztus feltámadt! Valóban feltámadt!

Bóra Katalin, Luther Márton felesége, egyszer egy átlagos napon gyászruhába öltözött, és egész nap szomorúan végezte a munkáját. Luther megkérdezte: mi történt? - Meghalt az Isten - közölte vele a felesége. - Mit beszélsz? - Hát nem halt meg? – kérdezett vissza Katalin. - Az én férjem néhány nap óta teljesen úgy viselkedik, hogy abból csak erre tudtam következtetni.

Időnként bizony tényleg úgy viselkedünk, mintha nem a Kegyelem, a Feltámadás öröme határozná meg minket. Fáradtság, csüggedés, komorság, cinizmus, félelmek, mind ott vannak a hétköznapjainkban. De Krisztus, még a zárt ajtókon is átlép, az életed középpontjába áll, ahogyan a szobában ülő tanítványoknál is tette és téged köszönt ma is és életed minden napján; „Békesség neked!”. Neked pedig valóban

békességed van a Feltámadottban és ezért igaz rád, hogy a tanúja vagy, mert „Isten békessége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.”. Ámen!